

The very

muddy

Zaterdag 20 augustus? Een hele dag onweer, regen dat met bakken uit de lucht valt en dus een hele dag binnenshuis vervelen?

Wanneer dan de volgende dag de zon terug aan de hemel verschijnt, wat doet een echte Spartaan dan? Dan gaat die toch wel trainen of een wedstrijdje doen zeker.

Bij sommigen stond de **Bulky Games** op het programma! Dit jaar in het park van het feeëriekke s'Gravenkasteel in Humbeek! Een "waterkasteel" in privé eigendom, waarvan

de oudste delen nog terug gaan naar de 15-16 eeuw!

Concept van dit internationaal evenement is: parcours van 5km lang, 14 opblaasbare obstakels overwinnen en fun maken met vrienden of familie.

Een 20tal minuten lange opwarming, jup en weg zijn wij, parcours afwerken, daarna DJ en nog veel plezier maken bij eet- en drankstalletjes.

Last minute 2 afzeggingen en dus 2 plaatsen vrij. Wie zouden we dan nog kunnen inschakelen in het team? Team dat naast die 2 nog bestond uit Elke en Evi DB(die 2 natuurlijk steeds erbij als er plezier gemaakt kan worden), vriendin Daphne en de Lars. Dan maar de supporters inschakelen dacht de groep.

Ik wou mij nog gaan verstoppen achter een dikke boom, maar 't kon niet baten.

Een vorige keer dat ze me ingeschakeld hebben was met de **very muddy biathlon**wedstrijd in Berg. 4X2,5 Km lopen, na elke ronde 5 maal liggend laserschietsen. Ik was zo zot van toch te accepteren en heb dan ook vlug geweten dat er een vervaldatum op talent(excuseer) staat. Na de 2de keer schieten geraakte ik al nie meer van grond en er moest mij al iemand komen recht trekken. Om het biathlon verhaal kort te maken. Het heeft mij een maand gekost om mijn rug terug een beetje normaal te laten functioneren. Ouder worden heeft naast het pensioen ook nadelen.

Dus dat verhaal in gedachte zei ik deze keer vriendelijk maar kordaat nope.

Ik ben nochtans een kerel van de generatie Woodstock en Jazz Bilzen. Generatie die niet terugdeinsde voor wat regen en modder op de festivalweide. Maar alles heeft een vervaldag. Heden ben ik meer te vinden voor wat rust in mijn fauteuil met een Havana en een Trappisteke bij het knisperend haardvuur.

Een ander slachtoffer dan maar!!! **Ritchie!!!**

Nu is Ritchie van dezelfde generatie als opa. Maar Ritchie is Ritchie. Die zegt alleen maar nee tegen nee. Veel gejuich natuurlijk. Opwarming in groep. Ritchie vertrekt stiekem om al wat voorsprong te nemen. De rest vertrekt wat later voor deze modderspelen.

Paar honderd meter verder staat oma Ritchie

langs de kant. Paniek in de groep wanneer ze haar kruisen. Misschien was het toch geen goed idee om haar mee te vragen? Maar niks aan de hand. Oma had haar nagelwitte kousen uit

gedaan opdat ze niet vuil zouden worden. Ze kon op dat moment niet weten dat ze dan beter alles had uitgedaan. Want wat volgde was één modderige glijpartij tot aan de finish waarbij er ook stiekem wat slijk op hoofd en lichaam werd uitgesmeerd. Zie foto's.

Om een lang verhaal kort te maken... de kousen kwamen nog proper aan de aankomstlijn. De lijven werden ook terug toonbaar na een lange douche, maar de kleding was goed voor de vuilbak. Dash wast toch niet zo witter dan wit na een editie van de **Very Muddy Bulky Games**.

